

islandske folks ønsker på en sådan måde, at håndskriftssagen førtes til *en definitiv løsning*.

Dupont (S) understregede ved 1. behandling, hvad der var erkendt fra alle sider, at *Island ikke havde noget retskrav på håndskrifterne*. Det var imidlertid efter hans opfattelse helt klart, at det set i historiens lys ville være rimeligt og rigtigt at tilbageføre den kulturarv, der i 1760 placeredes i Danmark på et tidspunkt, hvor der ikke fandtes noget universitet på Island, og hvor det ikke havde været muligt at forudse den udvikling, der siden da havde fundet sted.

Når lovforslaget måtte genfremsættes med samme ordlyd som sidst, skyldtes det, at regeringen ikke ønskede en ny udsættelse af sagen ved påberåbelse af grundlovens § 73, stk. 2.

Efter hans mening var det på baggrund af den hidtil førte diskussion håbløst at tænke på et forlig mellem politikerne og de pågældende videnskabsmænd. Han pegede i øvrigt i denne forbindelse på, at det efter lovens vedtagelse ville påhvile det i § 3 omhandlede udvalg, bestående af 2 repræsentanter for Københavns universitet og 2 repræsentanter for Islands universitet, at gennemgå samlingen og gøre indstilling om delingen.

Ib Thyregod (V) fremhævede, at regeringen i 1960-61 havde anvendt en yderst uheldig fremgangsmåde. Lovforslaget var udformet og fremsat uden forudgående forhandlinger med videnskabsmændene og var i øvrigt gennemført på så kort tid, at det ikke havde været muligt for udvalget at få de nødvendige oplysninger. Når 61 medlemmer som anført var gået ind for en udskydelse af lovens stadfæstelse under henvisning til grundlovens ekspropriationsbestemmelse, var det først og fremmest som protest mod denne fremgangsmåde og for at give mulighed for forhandlinger med universitetet og kommissionen. Han beklagede, at sådanne forhandlinger ikke havde fundet sted i den mellemliggende tid.

Der måtte i det kommende udvalgsarbejde gives *mulighed for realitetsforhandlinger*, og en af de ting, man måtte drøfte, var lovforslagets alt for vagt udformede *udleveringskriterium*.

Han kunne ikke erkende, at det var håbløst at tale om et forlig, og heller ikke at lovforslaget nødvendigvis måtte gennemføres i den foreliggende form. Opnåedes der et bredt forlig i folketinget om en vis udformning af lovforslaget efter andre kriterier, så måtte det binde, således at de medlemmer, der gik ind herfor, ikke senere kunne begære lovens stadfæstelse udskudt.

Også *Poul Møller* (KF) beklagede i høj grad, at genfremsættelsen havde fundet sted, uden at man havde forsøgt overhovedet at forhandle med de pågældende videnskabsmænd. Han understregede, at de håndskrifter, det drejede sig om, for det store flertals vedkommende ikke var statsejendom. Det måtte nøje overvejes, om folketinget burde lovgive over en privat ejendom imod ejerens vilje og